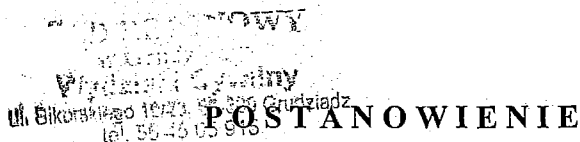

Sygn. akt:

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądz I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Antkiewicz
Protokolant: st. sekr. sądowy Andrzej Antkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013 r. w Grudziądz na rozprawie
sprawy z wniosku E S.A. w G
z udziałem R C i Skarbu Państwa - Starosty G
o zasięgnięcie służebności

postanawia:

na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne:

- 1) czy art. 292 k.c. w związku z art. 285 § 1 i 2 k.c. rozumiany w ten sposób, że umożliwiał nabycie przed wejściem w życie art. 305¹ – 305⁴ k.c. w drodze zasięgnięcia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu przez przedsiębiorcę przesyłowego lub Skarb Państwa, i to nawet bez względu na konieczność związania tej służebności z własnością tzw. nieruchomości władnącej, jest zgodny z art. 1 Protokołu dodatkowego numer 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175 ze zm.) i art. 2, art. 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 2 i 3 oraz art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) zawiesić postępowanie do czasu rozpoznania pytania prawnego w Trybunale Konstytucyjnym.

Zgodność odpisu z oryginałem
stwierdzam, dnia11.11.2013
Z up. Kierownika Sekretariatu
Starszy sekretarz sądowy

Monika Kojczyńska

U z a s a d n i e
postanowienia z 9 października 2013 r.

I Stan faktyczny sprawy sądowej

E S.A. w G wniosła o stwierdzenie, że Skarb Państwa nabył w drodze zasiedzenia służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, polegającą na eksploatacji instalacji i urządzeń przesyłowych w postaci czterech elektroenergetycznych linii napowietrznych o mocy: 0,4 kV (zasilana ze stacji transformatorowej K), 15 kV (zasilająca stację transformatorową K) i 110 kV (linie W i Z), w zakresie zgodnym z ich przeznaczeniem w celu wykonywania konserwacji, modernizacji, bieżących napraw, remontów, badań technicznych, usuwania awarii i swobodnego przemieszczania się wzdłuż pasów eksploatacyjnych, na nieruchomości uczestnika R C , oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki , położonej w miejscowości R , dla której Sąd Rejonowy w G prowadzi księgę wieczystą .

Wnioskodawca wniósł o ustalenie czterech dat zasiedzenia służebności w rozbiciu na poszczególne linie.

Według wnioskodawcy termin zasiedzenia służebności rozpoczął swój bieg osobno do każdej z linii i to najpóźniej:

- dla linii 0,4 kV dnia maja 1964 r.,
- dla linii 15 kV dnia listopada 1970 r.,
- dla linii 110 kV Z dnia grudnia 1974 r.,
- dla linii 110 kV W dnia listopada 1977 r.

Wnioskodawca podniósł, że wymienione linie energetyczne zostały pobudowane przez Zakłady Energetyczne Okręgu – Zakład Energetyczny T , będący państwową osobą prawną działającą na rzecz Skarbu Państwa, a wnioskodawca jest następcą prawnym wymienionych zakładów. Dalej wnioskodawca zaznaczył, że zarówno on, jak i jego poprzednicy prawni byli posiadaczami służebności gruntowej w dobrej wierze.

Uczestnicy wnieśli o oddalenie wniosku podnosząc następujące zarzuty: brak dokumentów na przekazanie linii energetycznych na rzecz przedsiębiorstwa państwowego Zakład Energetyczny w T , nie wykazanie skorelowania przedłożonej dokumentacji z liniami przebiegającymi przez działkę uczestnika, brak dobrej wiary i niewykazanie, kiedy rozpoczął się bieg terminu zasiedzenia.

II Sformułowanie zarzutu niezgodności z Konstytucją i uzasadnienie postawionego zarzutu

Podobne pytanie prawne zostało już zadane przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, a sprawa została zarejestrowana w Trybunale Konstytucyjnym pod sygn. akt P 28/13. Wymienione pytanie dotyczy jednak zgodności z Konstytucją przepisów kodeksu cywilnego, które według obecnego orzecznictwa sądowego umożliwiają stwierdzenia zasiedzenia przed 3 sierpnia 2008 r. służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego, tymczasem w rozpatrywanej sprawie przez tut. Sąd wnioskodawca domaga się stwierdzenia zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa, zaznaczając, że zasiedzenie nastąpiło w dobrej wierze. W wypadku jednak, gdyby Sąd uznał, że posiadacz służebności był w złej wierze, termin zasiedzenia niektórych linii upłynąłby w czasie, kiedy linie były w użytkowaniu spółki przesyłowej, a nie Skarbu Państwa. Z tego względu pytanie tut. Sądu dotyczy możliwości stwierdzenia zasiedzenia przed 3 sierpnia 2008 r. zarówno przez Skarb Państwa, jak i przedsiębiorcę przesyłowego. Tym niemniej argumentacja prawna przedstawiona w pytaniu Sądu Okręgowego we Wrocławiu jest aktualna również na gruncie pytania prawnego tut. Sądu, dlatego i na nią tut. Sąd się powołuje.

W świetle dominującego obecnie orzecznictwa Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, dopuszczalne jest obecnie na podstawie art. 292 w zw. z art. 285 k.c. stwierdzenie zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa (jeśli termin zasiedzenia upłynął przed 1 lutym 1989 r.) lub zakładu energetycznego - jako użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej, służebności gruntowej o treści odpowiadającej w obecnym stanie prawnym służebności przesyłu, polegającej na zapewnieniu na czas nieokreślony dostępu do poszczególnych słupów i linii energetycznych stanowiących obecnie własność przedsiębiorstwa przesyłowego, celem ich wymiany i modernizacji linii energetycznej (zob. w szczególności uchwałę Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2003 r., III CZP 75/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142 oraz wyrok tegoż Sądu z dnia 25 stycznia 2006 r., I CSK 11/05, postanowienie SN z 8 września 2006 r. w sprawie II CSK 112/06, a także dalsze orzecznictwo powołane w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08, LEX nr 48715 i uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2010 r. w sprawie III CSK 319/09, LEX nr 661874). Stanowisko takie ugruntowało się mimo wprowadzenia instytucji służebności przesyłu do polskiego systemu prawa dopiero z dniem 3 sierpnia 2008 r. (art. 305¹ – 305⁴ k.c.). W orzecznictwie podkreśla się, że służebność przesyłu stanowi trzeci rodzaj służebności obok służebności gruntowej oraz osobistej i stanowi powrót do służebności ustanawianej na rzecz właściciela oznaczonego przedsiębiorstwa,

przewidzianej w art. 175 prawa rzeczowego, zniesionej w dniu 1 stycznia 1965 r., kiedy wszedł w życie kodeks cywilny (zob. uzasadnienia: postanowienia Sądu Najwyższego z 6 lutego 2013 r. w sprawie V CSK 129/12, LEX nr 1294483 i uchwały z 27 czerwca 2013 r. w sprawie III CZP 31/13, www.sn.pl). Mimo tego również przed 3 sierpnia 2008 r. dopuszczono stwierdzenie zasiedzenia na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego służebności gruntowej o treści odpowiadającej obecnej służebności przesyłu na podstawie przepisów kodeksu cywilnego regulujących służebności gruntowe.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślono także, że do 1 lutego 1989 r. poprzednicy prawni obecnie istniejących spółek energetycznych, jako przedsiębiorstwa państwowe, byli wprawdzie władającymi w ramach sprawowanego zarządu mieniem państwowym, lecz czynili to w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Ich władztwo nad nieruchomością miało zatem postać dzierżenia w rozumieniu art. 338 k.c. Dopiero zmiana kodeksu cywilnego dokonana ustawą z dnia 31 stycznia 1989 r. (Dz. U. Nr 3, poz. 11) otworzyła dla państwowych osób prawnych możliwość nabywania dla siebie własności nieruchomości i innych praw rzeczowych. Dopiero więc po dniu 1 lutego 1989 r. poprzednicy prawni obecnych spółek energetycznych mogli korzystać z nieruchomości, na których postawiono urządzenia energetyczne, w zakresie odpowiadającym służebności gruntowej we własnym imieniu i na własną rzecz (tak Sąd Najwyższy np. w postanowieniu z dnia 18 maja 2007 r., I CSK 64/07, LEX nr 286763). Natomiast korzystanie przez przedsiębiorstwo państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej, prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej przed dniem 1 lutego 1989 r., stanowiło podstawę do nabycia tej służebności jedynie przez Skarb Państwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2003 r., V CK 24/03, LEX nr 157310, uzasadnienie postanowienia SN 10 lipca 2008 r. w sprawie III CSK 73/08, LEX nr 461735, uzasadnienia postanowień SN z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 314/08, LEX nr 490513 i z 16 września 2009 r. w sprawie II CSK 103/09, LEX nr 530696, postanowienie SN z 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/08, nie publ. oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2009 r., III CZP 70/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 64 i postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu z 27 marca 2013 r. w sprawie VIII Ca 67/13, www.orzeczenia.torun.so.gov.pl). Odmienne zapatrywanie, jakie zdaje się wynikać z uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2010 r. w sprawie III CSK 319/09, nie wydaje się przekonujące ze względu na argumentację przedstawioną przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniach tych rozstrzygnięć, w których przyjęto, że korzystanie przez przedsiębiorstwo państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej, prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej przed dniem 1 lutego 1989 r., stanowiło jedynie podstawę do nabycia tej służebności przez Skarb Państwa ze względu na obowiązującą zasadę jedności własności państwowej. Sąd Rejonowy w Grudziądzu w

składzie rozpoznającym tę sprawę nie podziela więc poglądu wyrażonego w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2010 r. w sprawie III CSK 319/09, jakoby również przed dniem 1 lutego 1989 r. można było stwierdzić nabycie służebności w trybie zasiedzenia na rzecz przedsiębiorstwa państwowego władającego składnikami mienia ogólnonarodowego oddanymi do jego dyspozycji.

Sąd Rejonowy w składzie orzekającym w rozpatrywanej sprawie uznaje również, że następującego *passusu* użytego w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2010 r. w sprawie III CSK 319/09: „przedsiębiorstwo zajmujące się przesyłem energii elektrycznej, przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa na podstawie przepisów ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych z 1990 r. lub ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji z 1996 r., także dalej przekształcane podmiotowo, może w formie prawnej z dnia wydania postanowienia uzyskać stwierdzenie zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej obecnie służebności przesyłu na podstawie art. 292 w związku z art. 172 k.c.” nie można interpretować w ten sposób, że sąd powinien stwierdzić zasiedzenie służebności na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego w obecnej formie prawnej nawet przed datą 1 lutego 1989 r. - kiedy termin zasiedzenia upłynął przed tą datą. Zdaniem Sądu Rejonowego cytowany fragment uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego należy wyklądać w ten sposób, że Sąd Najwyższy dopuścił stwierdzenie zasiedzenia służebności na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego w formie prawnej z dnia orzekania, jeśli termin zasiedzenia upłynął w okresie, kiedy przedsiębiorstwo to istniało już w tej formie i po dniu 1 lutego 1989 r. (zniesienie zasady jednolitej własności państwowej).

W przypadku nieruchomości gruntowych, w art. 285 § 1 i 2 k.c. wyraźnie powiązано ustanowienie służebności z nieruchomością władnącą – na rzecz właściciela takiej nieruchomości i w celu zwiększenia użyteczności tej nieruchomości lub jej oznaczonej części. Z tego względu w art. 50 k.c. postanowiono, że za części składowe nieruchomości uważa się także prawa związane z jej własnością, co oznacza, że służebność gruntowa jest częścią składową nieruchomości władnącej. Mimo takich przepisów, w kolejnych orzeczeniach Sąd Najwyższy, stosując wykładnię celowościową i antycypacyjną oraz wzorując się na obecnej regulacji służebności przesyłu (gdzie nie jest wymagane powiązanie służebności z nieruchomością, lecz jej ustanowienie następuje na rzecz przedsiębiorstwa), dopuścił ustanowienie i zasiedzenie przed 3 sierpnia 2008 r. służebności gruntowej o treści służebności przesyłu bez odniesienia do nieruchomości władnącej, a więc tak, jak to ustawodawca uregulował wobec służebności przesyłu (zob. np. uzasadnienie powołanego wyroku z dnia 12 grudnia 2008 r. w sprawie II CSK 389/08, uzasadnienie postanowienia z 5 lipca 2012 r., IV CSK 606/11, uzasadnienie postanowienia z 6 lutego 2013 r., V CSK 129/12 i uzasadnienie uchwały z 27 czerwca 2013 r. w sprawie III CZP 31/13). Na kanwie takiego orzecznictwa

zakłady energetyczne lawinowo wnoszą o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowych o treści odpowiadającej obecnie służebności przesyłu, związanych z liniami energetycznymi budowanymi po II wojnie światowej, w poprzednim systemie ustrojowym, w ramach obrony przed roszczeniami właścicieli nieruchomości, domagającymi się wynagrodzeń za korzystanie z tych nieruchomości na podstawie art. 224 § 2 i art. 225 k.c. w zw. z art. 230 i art. 352 § 2 k.c.). Sądy powszechne przeważnie uwzględniają takie wnioski, co w ocenie Sądu Najwyższego niweczy prawo właściciela do domagania się wymienionego wynagrodzenia oraz wynagrodzenia za służebność (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2011 r., III CZP 7/11, OSP 2012, nr 10, poz. 93 i wyrok tegoż Sądu z 12 stycznia 2012 r., II CSK 258/11, LEX nr 1125088; odmiennie co do wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy za okres przed zasiedzeniem Sąd Najwyższy w uchwale z 24 lipca 2013 r., III CZP 36/13, www.sn.pl). Stanowisko to opiera się na poglądzie, że osoba, która utraciła własność rzeczy wskutek jej zasiedzenia przez posiadacza, nie ma prawa do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy bez tytułu prawnego w okresie poprzedzającym dzień zasiedzenia (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniach cyt. postanowienia z 15 kwietnia 2011 r. i wyroku z 12 stycznia 2012 r.), w ocenie tut. Sądu niesłusznie transponowanego na grunt zasiedzenia służebności.

Podkreślić należy, że w przytoczonych uprzednio orzeczeniach i uchwale Sąd Najwyższy dopuścił stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz Skarbu Państwa, bez odniesienia do nieruchomości władnącej, mimo że Skarb Państwa nie był i nie jest przedsiębiorstwem przesyłowym. To oznacza przykład dalszej prawotwórczej wykładni dokonywanej wbrew literalnemu brzmieniu przepisów.

Przedstawiona eskalacja orzecznictwa Sądu Najwyższego na niekorzyść właścicieli nieruchomości, przez które przechodzą linie energetyczne pobudowane w ramach powszechnej elektryfikacji na gruncie ustawy z 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, opartego na wykładni celowościowej i antycypacyjnej, a nie literalnej, prowadzi w ocenie Sądu do naruszenia wymienionych w pytaniu prawnym przepisów Konstytucji i art. 1 Protokołu dodatkowego numer 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz deprecjonuje chronione tymi aktami prawnymi prawo własności, którego ograniczenie może nastąpić tylko za słusznym odszkodowaniem (art. 64 ust. 2 w zw. z art. 21 ust. 2 Konstytucji). Takie rozumienie przepisów art. 292 w zw. z art. 285 § 1 i 2 k.c. prowadzi też – jak słusznie podniósł Sąd Okręgowy we Wrocławiu w uzasadnieniu pytania prawnego z 26 kwietnia 2013 r. - do naruszenia zasady *numerus clausus* praw rzeczowych, obowiązującej w polskim porządku prawnym. Zaprezentowana przez Sąd Najwyższy wykładnia, prowadząca do wywłaszczenia

właściciela nieruchomości z jego własności bez żadnego odszkodowania, słusznie została uznana za prawotwórczą, co w świetle konstytucyjnej ochrony prawa własności nie może być akceptowane.

Dla wzmocnienia argumentacji dodać należy, że budzą wątpliwości dalsze poglądy Sądu Najwyższego na korzyść przedsiębiorstw przesyłowych, które ułatwiają im stwierdzenie zasiedzenia przed 3 sierpnia 2008 r. służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08 (OSNC 2010 nr 1, poz. 15) stwierdzono, iż objęcie przez przedsiębiorstwo państwowe cudzej nieruchomości w posiadanie na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.) w celu budowy urządzeń przesyłowych uzasadnia przyjęcie dobrej wiary tego przedsiębiorstwa jako posiadacza służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu (art. 292 w związku z art. 172 § 1 k.c.). W innych orzeczeniach przyjmowano nawet, że taka decyzja stanowi podstawę do stałego korzystania przez przedsiębiorstwo przesyłowe z cudzej nieruchomości bez rekompensaty finansowej (zob. np. uchwałę Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2010 r., IIII CZP 116/09, OSNC-ZD 2010 nr 3, poz. 92).

W postanowieniu z dnia 23 września 2010 r. w sprawie III CSK 319/09 Sąd Najwyższy nie wykluczył istnienia dobrej wiary po stronie posiadacza służebności w przypadku, gdy budowa urządzeń energetycznych nastąpiła w trybie ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli z 1950 r.

Z kolei w postanowieniu z 18 maja 2007 r., I CSK 64/07 (LEX nr 286763) Sąd Najwyższy stwierdził, że decyzja wydana w oparciu o art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy z 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości może być uznana za dokument stwierdzający, że doszło do przeniesienia posiadania nieruchomości, której decyzja dotyczyła. Państwowa osoba prawna, która w dniu 5 grudnia 1990 r. wykonywała zarząd operacyjny mieniem państwowym i z tym dniem, już jako posiadacz nieruchomości została uwłaszczona, może więc wykazać przejście posiadania nieruchomości ze Skarbu Państwa na nią samą wymienioną decyzją. Pogląd ten został też odniesiony do przeniesienia posiadania linii energetycznych, co oznacza, że wg Sądu Najwyższego przedsiębiorstwo energetyczne ma ułatwione zadanie w zakresie wykazania przeniesienia posiadania służebności – wystarczy wykazanie wydania wymienionej decyzji, a nie wykazanie faktycznego przeniesienia posiadania.

Dalsza liberalizacja wymagań wobec przedsiębiorstw przesyłowych dotyczy ustalania początku biegu terminu zasiedzenia służebności. Z uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2012 r. w sprawie II CSK 218/12 wynika, że jeśli nie uda się

ustalić daty początkowej biegu terminu zasiedzenia – pobudowania linii i podłączenia do sieci, to trzeba przyjąć datę najwcześniej możliwą do ustalenia. Przyjęcie takiego poglądu oznacza, że w sytuacji, w której ustalenie daty początkowej biegu terminu zasiedzenia - pobudowania linii i podłączenia do sieci w latach 50-tych i 60-tych XX wieku jest utrudnione lub niemożliwe, można stwierdzić zasiedzenie na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego, kiedy licząc od daty najwcześniej możliwej do ustalenia, np. modernizacji linii, termin zasiedzenia upłynął po dniu 1 lutego 1989 r. Taki pogląd prowadzi do pokrzywdzenia Skarbu Państwa, albowiem w sytuacji, kiedy pobudowano linie krótko po II wojnie światowej zasiedzenie powinno nastąpić na rzecz tego podmiotu – przed 1 lutym 1989 r.

Dalsze ograniczanie własności wynika z praktyki orzeczniczej sądów powszechnych. Dokumentacja przedkładana przez zakłady przesyłające energię jest często zbyt skąpa, zbyt słaba (dokumenty są często nieczytelne), aby można było na ich podstawie zniweczyć zagwarantowaną konstytucyjnie ochronę prawa własności, której naruszenie stanowi m.in. stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej na nieruchomości. Tymczasem, kierując się ochroną praw tych zakładów, sądy nawet przy takim materiale dowodowym stwierdzają zasiedzenie służebności. Praktyka ta ukształtowała się na bazie liberalnego podejścia Sądu Najwyższego ułatwiającego przedsiębiorstwom przesyłowym nabycie służebności gruntowych o treści obecnie uregulowanej służebności przesyłu. Ukształtowana linia orzecznicza stoi w sprzeczności z poglądem, że służebność gruntowa stanowi istotne ograniczenie prawa własności i przy stwierdzaniu jej nabycia w drodze zasiedzenia niezbędne jest szczegółowe ustalenie na podstawie wiarygodnych dowodów, czy zostały spełnione ustawowe przesłanki nabycia tego prawa (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 18 kwietnia 2008 r., II CSK 627/07, LEX nr 479316).

W świetle przedstawionych uwag zachodzi wątpliwość co do zasadności kwestionowanych przepisów ze wskazanymi w sentencji postanowienia wzorcami konstytucyjnymi i art. 1 Protokołu dodatkowego numer 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Podkreślić należy, że w uzasadnieniach cyt. orzeczeń Sądu Najwyższego, tj. postanowienia z 15 kwietnia 2011 r. i wyroku z 12 stycznia 2012 r., jak i uchwały Sądu Najwyższego z 24 lipca 2013 r. w sprawie III CZP 36/13, stwierdzono, iż nabycie w drodze zasiedzenia przez posiadacza służebności o treści służebności przesyłu jest usprawiedliwione ochroną porządku prawnego, co pozwala uznać, że choć następuje bez rekompensaty dla właściciela, ograniczenie to jest zgodne z art. 31 ust. 3 Konstytucji i nie narusza art. 1 Protokołu numer 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Takie stanowisko budzi wątpliwości, zwłaszcza, że opiera się na orzeczeniach Trybunału

Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydanych w związku z zasiedzeniem nieruchomości a nie służebności (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 7/11).

III Wpływ rozstrzygnięcia Trybunału na orzeczenie przed sądem powszechnym

Jeśli Trybunał Konstytucyjny stwierdzi niezgodność kwestionowanych przepisów z Konstytucją lub Protokołem dodatkowym numer 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Sąd będzie musiał oddalić wniosek o zasiedzenie, gdyż odpadnie podstawa prawna żądania stwierdzenia zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu. W przeciwnym wypadku Sąd będzie musiał rozpatrzyć wniosek badając wszystkie przesłanki zasiedzenia.

Uzasadnienie do punktu 2)

Zawieszenie postępowania sądowego nastąpiło na podstawie § 106 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 249).

Zgodność odpisu z oryginałem
stwierdzam, dnia 05.11.2013
p. Kierownika Sekretariatu
Starszy sekretarz sądowy

Monika Kopycińska